

Middelen en voornaamste argumenten

De hogere voorziening is gebaseerd op schending van het Unierecht door het Gerecht, met name van artikel 52, lid 1, onder b), van verordening nr. 207/2009 ⁽¹⁾ inzake het gemeenschapsmerk, laatst gewijzigd bij verordening 2015/2424 ⁽²⁾.

Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de Uniemerkhouders/rechtsvoorganger te kwader trouw handelde bij de indiening van de aanvraag tot inschrijving van merk nr. 006035547. Het Gerecht heeft een onjuiste uitlegging gegeven aan het begrip „kwade trouw”. Er is niets oneerlijks of onethisch aan het gebruik van beschrijvende termen om handelsactiviteiten te beschrijven. Bijgevolg is de inschrijving als merk niet te kwader trouw gebeurd.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 207/2009 van de Raad van 26 februari 2009 inzake het gemeenschapsmerk (PB 2009, L 78, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EU) 2015/2424 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2015 tot wijziging van verordening (EG) nr. 207/2009 van de Raad inzake het gemeenschapsmerk, en van verordening (EG) nr. 2868/95 van de Commissie tot uitvoering van verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad inzake het gemeenschapsmerk, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 2869/95 van de Commissie inzake de aan het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) te betalen taken (PB 2015, L 341, blz. 21).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Eparchiako dikastirio Larnakas (Cyprus) op 19 september 2018 — D. Z./Blue Air — Airline Management Solutions SRL

(Zaak C-584/18)

(2018/C 445/06)

Procestaal: Grieks

Verwijzende rechter

Eparchiako dikastirio Larnakas (rechter voor het district Larnaca, Cyprus)

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: D. Z.

Verwerende partij: Blue Air — Airline Management Solutions SRL

Prejudiciële vragen

- 1) Moet besluit nr. 565/2014/EU ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat het onmiddellijk rechtsgevolgen sorteert in de vorm van, enerzijds, rechten voor particulieren met de nationaliteit van een derde land om zonder visum toegang te verkrijgen tot de lidstaat van bestemming en, anderzijds, de verplichting voor die lidstaat van bestemming om geen visum te verlangen wanneer de persoon in het bezit is van een visum of verblijfstitel vermeld op de lijst van documenten die mogen worden erkend op grond van besluit nr. 565/2014/EU, wanneer de lidstaat van bestemming zich tot de toepassing daarvan heeft verbonden?
- 2) Kan een luchtvervoerder, indien hij zelf en/of middels zijn gemachtigde vertegenwoordigers op het vliegveld van de lidstaat van vertrek met een beroep op de weigering van de autoriteiten van de lidstaat van bestemming om hem toegang te verlenen tot die staat op grond van het gestelde ontbreken van een visum, weigert een passagier te laten instappen, geacht worden te handelen als orgaan van deze staat (*emanation of State*), zodat de getroffen passagier zich jegens hem voor een rechterlijke instantie van de lidstaat van vertrek kan beroepen op besluit nr. 565/2014/EU om aan te tonen dat hij zonder nader visum recht van toegang had en om schadevergoeding te vorderen wegens de schending van dat recht en derhalve inbreuk op de vervoersovereenkomst?
- 3) Kan een luchtvervoerder zelf en/of middels zijn gemachtigde vertegenwoordigers met een beroep op weigering van toegang tot de lidstaat van bestemming door de autoriteiten van die staat weigeren een onderdaan van een derde land te laten instappen, zonder voorafgaande afgifte en/of overhandiging aan die persoon van enige met redenen omklede beslissing waarbij hem de toegang wordt geweigerd [zie artikel 14, lid 2, van verordening (EG) nr. 2016/399 ⁽²⁾, voorheen artikel 13 van verordening (EG) nr. 562/2006, dat voor weigering van de toegang een met redenen omklede beslissing vereist], met het oog op de eerbiediging van de grondrechten en met name van het recht op rechterlijke bescherming van de rechten van de getroffen passagier (zie artikel 4 van dezelfde verordening)?

- 4) Moet artikel 2, onder j), van verordening (EG) nr. 261/2004⁽³⁾ aldus worden uitgelegd dat daarbij de situatie van de toepassing van de verordening wordt uitgesloten waarin de luchtvervoerder een passagier op enig moment de instap weigert op grond van vermeende „ontoereikende reisdocumenten”? Is de uitlegging juist dat de instapweigering binnen de werkingssfeer van de verordening valt wanneer in rechte, op basis van de bijzondere omstandigheden van iedere zaak, wordt bevonden dat de reisdocumenten toereikend waren en dat de instapweigering ongerechtvaardigd of onrechtmatig was op grond van strijdigheid met het Unierecht?
- 5) Kan een passagier het recht op compensatie als bedoeld in artikel 4, lid 3, van verordening (EG) nr. 261/2004 worden ontzegd met een beroep op een beding waarbij een luchtvervoerder elke aansprakelijkheid uitsluit of beperkt in het geval van beweerde ontoereikendheid van reisdocumenten, wanneer een dergelijk beding is opgenomen in de gebruikelijke en vooraf gepubliceerde algemene voorwaarden voor de werkwijze en/of dienstverrichting van een luchtvervoerder? Staat artikel 15 in samenhang met artikel 14 van deze verordening in de weg aan de toepassing van een dergelijk beding tot beperking en/of uitsluiting van de aansprakelijkheid van de luchtvervoerder?

⁽¹⁾ Besluit nr. 565/2014/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 tot instelling van een vereenvoudigde regeling voor de controle van personen aan de buitengrenzen, gebaseerd op de eenzijdige erkenning door Bulgarije, Kroatië, Cyprus en Roemenië van bepaalde documenten als gelijkwaardig met hun nationale visa voor de doorreis over hun grondgebied of een voorgenomen verblijf op hun grondgebied van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen en tot intrekking van de beschikkingen nr. 895/2006/EG en nr. 582/2008/EG (PB 2014, L 157, blz. 23).

⁽²⁾ Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodes) (PB 2016, L 77, blz. 1).

⁽³⁾ Verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (Voor de EER relevante tekst) — Verklaring van de Commissie (PB 2004, L 46, blz. 1).

Hogere voorziening ingesteld op 21 september 2018 door The Goldman Sachs Group Inc. tegen het arrest van het Gerecht (Achtste kamer) van 12 juli 2018 in zaak T-419/14, The Goldman Sachs Group / Europese Commissie

(Zaak C-595/18 P)

(2018/C 445/07)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: The Goldman Sachs Group Inc. (vertegenwoordigers: A. Mangiaracina, avvocatessa, J. Koponen, advocaat)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie, Prysmian SpA, Prysmian Cavi e Sistemi Srl

Conclusies

Rekwirante verzoekt het Hof:

- het bestreden arrest te vernietigen;
- de artikelen 1, 2, 3 en 4 van besluit C(2014) 2139⁽¹⁾ van de Commissie van 2 april 2014 geheel of gedeeltelijk (bijvoorbeeld vanaf mei of november 2007, toen GS Group en haar aandeelhouders slechts circa 45 % respectievelijk 26 % van de aandelen van Prysmian in handen hadden) nietig te verklaren, voorzover zij betrekking hebben op rekwirante; en/of
- de in artikel 2 van besluit C(2014) 2139 van de Commissie van 2 april 2014 aan rekwirante opgelegde geldboete te verlagen, en
- de Commissie te verwijzen in de kosten, zowel die van de procedure in eerste aanleg als die van de hogere voorziening.

Middelen en voornaamste argumenten

Eerste middel: het Gerecht heeft artikel 101 VWEU en artikel 23, lid 2, van verordening 1/2003⁽²⁾ onjuist toegepast door rekwirante verantwoordelijk te achten voor een inbreuk gepleegd door Prysmian van 29 juli 2005 tot 3 mei 2007 („periode voorafgaand aan de datum van de beursgang”).